

РЕШЕНИЕ

№ 943

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4169** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение в общ размер на 40 987,39 лв., законната лихва от датата на отмяна на съответния административен акт, както и направените по делото разноски.

С писмен отговор от 12. 10. 2020 г., ответника прави възражение за неоснователност на иска.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени

вреди, в общ размер на 40 987,39 лв. от 5 субективно предявения иска, като се твърди, че няма друг ред за възстановяването на тези вреди.

Претендира се сумата от 7 887,99 лв., представляваща заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С180022-023-00042212 / 03. 12. 2018 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., както и заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство пред АССГ при съдебно обжалване на Решение № ПО-151 / 18. 12. 2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отменено горепосоченото постановление.

Претендира се сумата от 2 933,75 лв., представляващи заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред АССГ срещу Заповед № Р-22221018007281-023-001 / 18. 12. 2018 г. на началник сектор при ТД на НАП С., за спиране на ревизия.

Претендира се сумата от 5 330,74 лв., представляваща заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., както и заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство пред АССГ при съдебно обжалване на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., както и държавна такса за образуване на адм. д. № 7930 / 2019 г., прекратено с Определение № 5737 / 30. 07 2019 г.

Претендира се сумата от 7 040,99 лв., представляваща заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора Дирекция „ОДОП“ срещу Ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001 / 01. 08. 2019 г., на органи по приходите при ТД на НАП С., който е отменен като незаконосъобразен с Решение № 1851 / 01. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С..

Претендира се сумата от 17 793,92 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди под формата на пропуснати ползи, затова, че в периодите 03. 12. 2018 г. – 18. 06. 2019 г. и 01. 08. 2019 г. – 03. 12. 2019 г. дружеството не е могло да ползва собствените си парични средства в размер на 229 919, 27 лв. и съответно в размер на 148 231,94 лв., вследствие на издадени незаконосъобразни актове.

Претендира се също така законната лихва от отмяната на незаконосъобразните актове до окончателното изплащане, считано от:

- 02. 05. 2019 г. върху сумата от 7 887,99 лв., когато с Решение № 2956 по адм. д. № 472 / 2019 г. постановлението от 03. 12. 2018 г. е отменено;

- 21. 01. 2019 г. върху сумата от 2 933,75 лв., когато с Определение № 572 по адм. д. № 319 / 2019 г. заповедта е отменена;

- 21. 11. 2019 г. върху сумата от 5 330,74, когато с Решение № 7138 по адм. д. № 8184 / 2019 г. Решение № ПО065 / 24. 06. 2019 г. е отменено, а постановлението от 06. 06. 2019 г. изменено;

- 01. 11. 2019 г. върху сумата от 7 040,99 лв., когато с Решение № 1851 директора на Дирекция „ОДОП“ отменя Ревизионния акт.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите,

причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че са налице незаконосъобразни актове на длъжностни лица, които са органи по приходите към Национална агенция за приходите /НАП/, които са отменени по силата на влезли в сила съдебни или административни актове.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като НАП е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

В същото време, съдът намира, че при условията на пълно и главно доказване, по настоящото дело не се доказва, че ищецът е направил разходи във връзка с обжалването на издадените административни актове, които да следва да му бъдат възстановени.

1. По отношение на иска, с който се претендира 7 887,99 лв., представляващи заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С180022-023-00042212 / 03. 12. 2018 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., както и заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство пред АССГ при съдебно обжалване на Решение № ПО-151 / 18. 12. 2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отменено горепосоченото постановление.

С исковата молба се твърди, че за обжалването по административен ред е заплатена сумата от 3000 евро или 5 867,49 лв., а за обжалването по съдебен ред 3 520,50 лв. Доколкото в съдебното производство са заплатени разходи в размер на 1500 лв., остават за доплащане още 2 020,50 лв., или общо 7 887,99 лв., които дружеството няма по какъв друг ред да ги възстанови. Твърди се, че услугите са предоставени от Д. Оу, Ф., по договор за предоставяне на данъчни услуги, като доколкото финландското дружество не разполагало с експертни знания е ангажирало Д. България Е. за съдействие при изготвянето на жалбите.

По делото са представени копие от Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С180022-023-00042212 / 03. 12. 2018 г., Решение № ПО-151 / 18. 12. 2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което отхвърлена жалбата на дружеството срещу това постановление, както и копие от Решение № 2956 / 02. 05. 2019 г. по адм. д. № 472 / 2019 г. по описа на АССГ, с което са отмени горепосоченото решение на директора на ТД на НАП и потвърденото с него постановление.

Представени са също така известие за промяна на контрола, междуфирмена работна рамка, копие от подадената жалба, фактури, разбивка на фактура, както и извлечение по сметка.

Съдът въпреки така представени доказателства, намира че същите не доказват реално извършени разходи, които следва да бъдат заплатени на ищеца.

Видно от представеното (стр. 45) известие за промяна на контрола същото е между К.

Ой и Д. Ой и касае предоставянето на данъчни услуги на дъщерното К. България. Видно от подробно посочените услуги, същите са изцяло свързани със счетоводни дейности и не касаят правни услуги. В същото време, представената (стр. 50) междуфирмена рамка не съдържа подписи на договарящи страни, но очевидно касае групата Д., поради което не може да се приеме, че е налице договор за предоставяне на правна помощ. Действително в тази рамка се сочи, че таксата за жалбата до директора на териториалната дирекция е 3000 евро, но изрично е посочено, че дали клиента ще обжалва подлежи на отделно потвърждение, каквото обаче няма представено. Също така, от тази рамка, не става ясно за какво точно жалба до директора и какво ще се обжалва.

Видно е, че в случая не са налице договорни отношения между ищеца и адвокатското дружество, в които да е регламентиран размера за предоставените услуги.

От друга страна, съдът намира, че не са налице достатъчно доказателства и за извършеното плащане.

В исковата молба се сочи, че за предоставените услуги Д. Оу е издало на К. фактура № FI01-71733 / 24. 04. 2019 г. придружена с подробна разбивка на извършените услуги. Д. България от своя страна е издало фактура № [ЕГН] / 31. 05. 2019 г. на Д. Оу за извършеното съдействие при обжалване на постановлението от 03. 12. 2018 г.

Видно обаче от представената (стр. 79) фактура № FI01-71733 / 24. 04. 2019 г. на стойност 17 245 евро, същата (на гърба) съдържа подробна разбивка на фактурираните услуги, като същите са изцяло свързани с ДДС услуги и статистически отчети. Действително, представена е и (стр. 80) разбивка на разходите по същата фактура, но тази разбивка, нито има дата, нито подписа на лицето, което е извършило, поради което не може да се приеме, че същата може да послужи за доказателство на направеното изявление. Освен това така посочените суми от 3000 евро и 1500 евро, като сума не съответстват на нито една от разбивките по самата фактура, за да може да се приеме, че действително е свързана с нея.

Приложената (стр. 75) фактура № [ЕГН] / 31. 05. 2019 г. действително сочи сумите, но същата е между Д. България и Д. Оу и не доказват разходи извършени от ищеца.

В същото време няма и представени доказателства за действително извършеното плащане по тези фактури. По делото е налице (стр. 84) извлечение от сметка, което сочи плащане от К. Ой към Д. К. Ой (а не само Д. Ой), за сумата от 17 245 евро, но не става ясно, в каква връзка е това плащане. Видно е, че не е посочено основание за плащане и предвид наличието на договор за счетоводни услуги между страните, плащането да касае съвсем други услуги. Като допълнителна информация във връзка с плащането е посочено единствено 1717334, но номера на фактурата е FI01-71733, поради което не може да се приеме, че това плащане касае именно тази фактура.

Освен това не се представиха доказателства, че действително сумите по тези тристранни отношения са платени, като са заверени сметките на получателите, тъй като съобразно чл. 75, ал. 3 от ЗЗД, когато плащането става чрез задължаване и заверяване на банкова сметка, задължението се счита за погасено със заверяване сметката на кредитора.

По отношение на сумата от 2020,50 лв., която се претендира във връзка със съдебното обжалване на решението на директора на ТД на НАП, е налице произнасяне в рамките на самото съдебно производство. Видно от Решение № 2956 / 02. 05. 2019 г. по адм. д. № 472 / 2019 г. по описа на АССГ (стр. 16 на гърба) цялата сума от 3520, 50 лв. е претендирана като разноски по това дело, но поради направено възражение за

прекомерност съдът е намалил възнаграждението на 1500 лв. Доколкото направените съдебни разноси, могат да се претендират само и единствено в рамките на делото, претенцията за разликата по реда на ЗОДОВ е недопустима, тъй като има друг ред за присъждането им.

В случая страната може да даде каквато и да си иска сума за договорена правна помощ, но не може да очаква присъждането ѝ безусловно и изцяло. Видно е, че съдът се е произнесъл по претенцията и е присъдил такава сума, каквато съответства на правната и фактическа сложност на делото. Освен това страната е разполагала с възможност да поиска изменение на решението в частта му за разноските, която възможност очевидно не е използвана.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск за заплащане на сумата от 7887,99 лв. е изцяло неоснователен и недоказан.

2. По отношение на иска, с който се претендира сумата от 2 933,75 лв., представляващи заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред АССГ срещу Заповед № Р-22221018007281-023-001 / 18. 12. 2018 г. на началник сектор при ТД на НАП С., за спиране на ревизия.

С исковата молба се твърди, че за обжалването по съдебен ред е заплатена сумата от 1500 евро или 2 933,75 лв. Твърди се, че услугите са предоставени от Д. Оу, Ф., по договор за предоставяне на данъчни услуги, като доколкото финландското дружество не разполагало с експертни знания е ангажирало Д. България Е. за съдействие при изготвянето на жалбите. Излагат се съображения, че производството по чл. 34 от ДОПК не предвиждал ред за възстановяване на тези разноси.

По делото са представени копие от Заповед № Р-22221018007281-023-001 / 18. 12. 2018 г. на началник сектор при ТД на НАП С., за спиране на ревизия, както и копие от Определение № 572 / 21. 01. 2019 г. по адм. д. № 319 / 2019 г. по описа на АССГ, с което е отменена горепосочената заповед.

В случая по отношение на този разход важи изцяло изложеното по-горе, спрямо първия иск, за липсата на доказателства за наличието на договорна връзка между ищеца и адвокатското дружество, както и доказателства за заплащането му, доколкото фактурите и основанията са едни и същи.

Следва да се отбележи, че противно на твърденията в исковата молба, за дружеството е съществувал друг ред за заплащане евентуално на възнаграждението.

За всяко съдебно производство, независимо дали същото приключва в открито или закрито съдебно заседание, страната, за която съдебния акт е благоприятен има право на присъждане на разноси съобразно чл. 143 от АПК и чл. 161 от ДОПК.

След като дружеството не е претендирало присъждане на разноси, то и такива не са му присъдени, но това не означава, че сега може да ги претендира по реда на ЗОДОВ, с оглед изричната забрана предвидена в чл. 8, ал. 3 от същия закон.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск за заплащане на сумата от 2 933,75 лв. е изцяло неоснователен и недоказан.

3. По отношение на иска, с който се претендира сумата от 5 330,74 лв., представляваща заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., както и заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство пред АССГ при съдебно обжалване на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., както и

държавна такса за образуване на адм. д. № 7930 / 2019 г., прекратено с Определение № 5737 / 30. 07 2019 г.

С исковата молба се твърди, че за обжалването по административен ред е заплатена сумата от 3520,50 лв., а за обжалването по съдебен ред 1760,24 лв. Доколкото дружеството е обжалвало постановлението мълчаливо потвърдено от решаващия орган пред АССГ и е образувано адм. д. № 7930 / 2019 г., впоследствие прекратено с Определение № 5737 / 30. 07. 2019 г. поради наличието на изрично издадено решение на директора на ТД на НАП С., се претендира внесената държавна такса в размер на 50 лв. внесена за образуването на адм. д. № 7930 / 2019 г. или общо 5 330,74 лв. Самото Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г., е отменено с Решение № 7138 / 21. 11. 2019 г. по адм. д. № 8184 / 2019 г. по описа на АССГ, а издадено постановление е изменено относно общия размер на наложеното обезпечение.

По делото са представени копие от Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г., Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., с което отхвърлена жалбата на дружеството срещу това постановление, копие от Решение № 7138 / 21. 11. 2019 г. по адм. д. № 8184 / 2019 г. по описа на АССГ, както и копие от Определение № 5737 / 30. 07. 2019 г. по адм. д. № 7930 / 2019 г.

Представени са също така рамков договор за предоставяне на правни услуги от 04. 01. 2019 г. между [фирма] и „Д. Л.“ и анекс № 1 към него от същата дата, както и договор за предоставяне на услуги от 04. 01. 2019 г. между [фирма] и „Д. България“, копие от подадената жалба, фактури, както и извлечение по сметки.

Съдът въпреки така представени доказателства, намира че същите не доказват реално извършени разходи, които следва да бъдат заплатени на ищеца.

Видно от представените рамкови договори и в двата е посочено, че възнаграждението ще бъде определяно за всяка услуга, включена в съответния анекс с предмет – извършването ѝ.

По делото обаче е представен само един анекс (въпреки че се твърди извършването на две услуги) и това е анекс № 1 от 04. 01. 2019 г. Видно от този анекс (стр. 54), същият касае изготвяне на жалба срещу Решение № В-06-8993/2 от 21. 12. 2018 г. на директора на ТД на НАП С.. Договореното възнаграждение е в размер на 1500 евро.

Видно е обаче, че решение с такъв номер на директора на ТД на НАП С. няма издаване и в исковата молба не се твърди, че е отменено. Напротив, твърдият се отмяна на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С..

Освен това договореното възнаграждение в размер на 1500 евро, не съответства на претенцията в исковата молба, където се твърди заплащане на сумата от 3520,50 лв. за оспорването по административен ред.

Фактура на тази стойност - 3520,50 лв. действително е налице (стр. 73), но същата отново сочи като основание за издаването ѝ, че е във връзка с подаване на жалба срещу Решение № В-06-8993/2 от 21. 12. 2018 г. на директора на ТД на НАП С., поради което не може да се приеме, че тези разходи са свързани с отмяна на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С..

В същото време, е налице фактура (стр. 77), в която се сочи, че е във връзка с обжалване на постановление № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г., като същата е на стойност 1500 евро, но това не е сумата, която се претендира в исковата молба.

По отношение на обжалването по съдебен ред и претенцията за сумата от 1760,24 лв., както беше посочено, липсва анекс, въпреки предвиденото в рамковия договор, с който да е уговорено извършването на такава услуга по обжалването и конкретния размер на възнаграждението. По делото действително е представена (стр. 74) фактура, в която е посочена, че е за изготвяне и подаване на жалба пред АССГ срещу Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., но същата е на стойност 1880, 22 лв., а не претендираните 1760,24 лв.

От друга страна, за горепосочените услуги няма данни, че същите са заплатени. Действително, представени са извлечения от сметки (стр. 82 и 86), но същите не доказват, че със сумите са заверени сметките на кредиторите, съобразно чл. 75, ал. 3 от ЗЗД. Отделно стои въпроса с разминаването на сумите по фактурите и тези търсени с предявената искова молба.

В тази връзка следва да се отбележи и че по отношение на сумата от 1760,24 лв., която се претендира за обжалването по съдебен ред, претенцията за заплащането по реда на ЗОДОВ е неприложимо, на основание чл. 8, ал. 3 от закона. За всички разноски направени в хода на едно съдебно производство, единствения начин за заплащането им, е искането за присъждането им в рамките на това производство. Видно от Решение № 7138 / 21. 11. 2019 г. по адм. д. № 8184 / 2019 г. по описа на АССГ (стр. 31), съдебния състав изрично е посочил, че съдебните разноски остават в тежест на страните по спора, тъй като същия е констатирал правилно налагане на обезпечителните мерки, но е изменил постановлението на публичния изпълнител само до размера на предполагаемите вземания. Доколкото обаче е налице произнасяне по отношение на разноските, претендирането им повторно е недопустимо. В тази връзка очевидно ищецът не се е възползвал и от възможността по чл. 248 от ГПК, да иска изменение на решението в частта му за разноските.

Същото важи и за претендираната сума от 50 лв., внесени като държавна такса за образуването на адм. д. № 7930 / 2019 г., прекратено с Определение № 5737 / 30. 07 2019 г. В същото време, по отношение на тази сума, нямаме отменен административен акт, нито пък някакво незаконосъобразно действие на ответника, тъй като самия ищец е подал жалбата преждевременно, като е обжалвал мълчалив отказ, какъвто съдът е констатирал, че не е налице доколкото има издадено изрично решение, което подлежи на оспорване.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск за заплащане на сумата от 5 330,74 лв. е изцяло неоснователен и недоказан.

4. По отношение на иска, с който се претендира сумата от 7 040,99 лв., представляваща заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора Дирекция „ОДОП“ срещу Ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001 / 01. 08. 2019 г., на органи по приходите при ТД на НАП С., който е отменен като незаконосъобразен с Решение № 1851 / 01. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С..

С исковата молба се твърди, че за обжалването по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001 / 01. 08. 2019 г., на органи по приходите при ТД на НАП С. е заплатена сумата от 7 040,99 лв. С Решение № 1851 / 01. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., този акт е изцяло отменен.

По делото са представени копие от Ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001 / 01. 08. 2019 г., Решение № 1851 / 01. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., и фактура № [ЕГН] / 29. 10. 2019 г.

Съдът макар и да намира, че е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване, тъй като тези разноси няма по какъв начин да бъдат възстановени, счита, че в случая и съобразно изложените по-горе мотиви за липса на доказателства за плащане, не се доказва конкретния размер на тази вреда.

Както беше посочено по-горе, в представените рамкови договори за предоставяне на услуги, изрично е посочено, че възнаграждението ще бъде определяно за всяка услуга, включена в съответния анекс с предмет – извършването ѝ.

По делото липсва такъв анекс, в който да се сочи предоставянето на такава услуга по обжалването на издадения РА, както и размера на договореното възнаграждение. Действително представена е жалба (стр. 102) от [фирма] срещу издадения РА с вх. № 53-06-8184 / 16. 08. 2019 г., но към този момент не е имало възлагане на такава работа. В същото време фактура № [ЕГН] / 29. 10. 2019 г. (стр. 78), е много след подаване на жалбата, като в нея е предвидена дата на плащане 12. 11. 2019 г. От друга страна, представеното (стр. 82) извлечение от сметка, в което се сочи като детайли за плащане номера на тази фактура, е с дата на вальора и датата на изготвяне на отчета – **12. 05. 2019 г.**, към която дата нито е издаден самия РА, нито е подадена жалбата, нито пък въобще фактурата е издадена.

Предвид на това, не може да се приеме, макар и да е издадена фактура, че са налице доказателства за плащането на тази фактура и всъщност да са налице разходи за ищеца, които да подлежат на възстановяване. В тази връзка, не са налице и доказателства че е заверена сметката на кредитора, съобразно чл. 75, ал. 3 от ЗЗД.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск за заплащане на сумата от 7 040,99 лв. е изцяло неоснователен и недоказан.

5. По отношение на иска, с който се претендира сумата от 17 793,92 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди под формата на пропуснати ползи, затова, че в периодите 03. 12. 2018 г. – 18. 06. 2019 г. и 01. 08. 2019 г. – 03. 12. 2019 г. дружеството не е могло да ползва собствените си парични средства в размер на 229 919, 27 лв. и съответно в размер на 148 231,94 лв., вследствие на издадени незаконосъобразни актове.

В исковата молба се сочи, че след налагането на Постановлението от 03. 12. 2018 г. до 18. 06. 2019 г., когато е вдигнат запора, дружеството не е могло да ползва сумите по банковата си сметка, като вредите са изчислени на 12 646,57 лв., представляващи законната лихва върху запорираната сума от 229 919 ,27 лв. Също така се сочи, че от издаването на РА на 01. 08. 2019 г. е наложен заповор за събирането на сумите по него, който е вдигнат на 03. 12. 2019 г. и вредата е в размер на 5 147,35 лв. представляващи законната лихва върху запорираната сума от 148 231,94 лв.

Съдът намира, че в конкретния случай не се доказва от страна на ищеца настъпилата вреда.

Действително, по делото е представено (стр. 111) удостоверение от [фирма], клон България, което потвърждава, че е наложен заповор върху сметка на ищеца, **за сумите** посочени по-горе. В това удостоверение обаче само се посочва размера на запора, но не и дали по сметките е имало тези суми и дали запора е бил реално наложен, тъй като е възможно да не е имало никакви активи по сметката, но да е наложен заповор за тази сума.

От друга страна, съдът намира и че не са доказани вреди в претендирания размер.

В тази връзка съдът намира за неоснователно позоваването от страна на ищеца на нормата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД с твърдението, че вреди в размер на законната лихва не

подлежат на доказване.

Съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпени вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила.

Накърняването на имуществените интереси на увредения може да бъде осъществено по два начина – чрез претърпяна загуба /реално намаление на имуществото на увредения/ или чрез пропуснати ползи /пропускане на увеличение на имуществото при наличието на всички предпоставки за това/. В случая не е налице неизпълнение на конкретно парично задължение, за да е налице обезщетение, изчислимо в размера на законната лихва. Доколкото искът е за пропуснати ползи, ищецът следва да докаже размера на тези ползи и че е лишен от една сигурна облага, изразяваща се в увеличение на имуществото му с посочения в исковата молба размер.

В тази връзка следва да се отбележи, че дори и ищецът да е разполагал със сумите по банковата си сметка, размера на лихвата, която би спечелил от държането на парите на влог, не би бил в претендирания размер.

По делото обаче не се представиха никакви доказателства в подкрепа на твърденията за пропуснати ползи и за техния размер, поради което исковата молба е неоснователна и в тази си част.

По отношение на претендираните лихви, доколкото вземането за лихви е акцесорно и предвид горепосочените съображения за недължимост на главното задължение, съдът намира и че претенцията за лихви е неоснователна.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ще следва ищеца да заплати на ответника, юрисконсултско възнаграждение, каквото искане беше своевременно направено, определено съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 450 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение в общ размер на 40 987,39 лв. и законната лихва от датата на отмяна на съответния административен акт.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ет. 8, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 (четирисотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

